

YİNE GEÇ KALDIM ANNE

Mustafa Çiftci

■ Selim İleri okumaya ilk başladığımda pek hevesliydim. Kahverengi kitap kapaklarını pek seviyorum. Hele bir de eski bir fotoğraf varsa kapakta okuma seyret o kadar hoşuma gidiyor. Adını sizden esirgeyeceğim Selim İleri romanı da öyle kahverengi çerçeve içinde eski fotoğrafları olan bir kapaktı. Okumaya başladım. Ben o zamanlar istiyorum ki başı sonu belli hikâyeler okuyayım. Yani kolay anlaşılır bir hikâye olsun istemiştim. Lakin olmadı. Metin akıyor da kim konuşuyor, kim susuyor bilemiyorsun. Arada bir hatıra parçaları var. Ben hatıraları görünce iştahlanıyorum ama sonra yine aynı şey oluyor. Yine nereye gidiyoruz belli değil. Bir de anne var iki üç sayfada bir anne bahsi açılıyor. Anne deyince ben büyülenmiş gibi olurum. Hatıra parçaları ve anne deyişleri arasında bir zaman okudum. Lakin devamını getiremedim. Bıraktım. Kitabı zaten Yozgat'taki bir özel kütüphaneden almıştım. Evet o zaman Yozgat'ta halk, çocuk kütüphanesi ve bir de özel kütüphane vardı. Özel kütüphanedeki memur arkadaşımdayken gün kısıtlaması olmadan alırdım kitapları. Selim İleri'yi ilk bıraktığımda arkadaş ses etmedi. Esasen az konuşurdu. "Neden hemen getirdin?" diye sormadı; aldı, rafa koydu kitabı.

Benim bir inatçı tarafım vardır. Bir şeyi yapmak isteğim azdır ama o şeyi "Yapamazsın!" dediklerinde inatlaşırım illa yapmam lazım. İlk seferinde Selim İleri'yi bıraktım ya "İnat da bir murat!" demişler inatlaştım, "Okumam lazım!" dedim. Bir de kitapta anne geçiyor ya kitabı okuyup anneme anlatmam lazım. Tekrar aldım kitabı. Kütüphaneci arkadaş neden, diye sormadı bile. Esasen, "Okumayan kütüphaneci çok da kötü bir durum değil herhâlde." dedim kendi kendime.

İkinci başladığımda hazırdım. Parça parça anlatacak. Anlattıkları arasında bağ kurmaya çalışma. O zaman çok yorucu oluyor ve belli ki aralarında bir bağ yok. Romancının kurmadığı bağı sen nasıl kuracaksın? Sen akışına bırak arada bir hatıra anlatırsa ya da annesinden bahsederse onları topla biriktir. Hatta yaz bir kenara. Yani kendi

kendime Selim İleri okuma kılavuzu hazırladım. Lakin yine çok sabredemedim. Kös kös götürdüm geri verdim. Ama bu sefer anneme biraz bahsettim. “Annesini çok seven bir yazar var.” dedim. “Ne anlatıyor?” diye sordu annem. Ama Selim İleri başkasına anlatılacak şeyler yazmıyordu ki! “Annesini çok seven, duygulu bir çocuk.” dedim. Pardon “duygulu” değil “içli bir çocuk” demişimdir. Annem “duygulu” demezdi de “içli” derdi.

Annem de merak edince bu sefer ve belki son defa tekrar aldım kitabı. Başladım okumaya. Hiçbir şey telkin etmedim kendime. Ben telkinlerini tutan bir çocuk değilim. Kendime bin tane telkin versem belki bir tanesi bile işe yaramaz. Neyse akışa bıraktım. Okudum okudum. Hatta müzik dinleyerek okuyayım dedim ama anladım ki Selim İleri hikâyesinin müziğe tahammülü yok. Bu bakımdan kıskanç metinler. “Ya müzik ya ben!” diyor hikâye. Yani ikisinin etkisi birleşmiyor. Müzik ayrı telden çalıyor, hikâye başka bir şey anlatıyor.

Üçüncüde yine yenildim ve bıraktım. Anneme anlatmadım hiç. “Bıraktım!” da diyemedim. Çünkü annem benim maymun iştahlı oluşumdan dertliydi zaten. Çok güzel başlangıçlar yapıp hızla hemencecik bırakıyordum her şeyi. O zaman anlamadıydık bu bir hastalıkmış. Meğer bir tosbağa gibi başlayıp bir tosbağa hızıyla devam etmeliymiş insan. O zaman bunu bilemedik.

Aradan geçti iki on sene. Bu arada ben nasıl hızlı başladım ne çok şeye bir bilseniz! İki dakikada evlenmeye karar vermişliğim bile vardır. İki dakikada evlenmeye karar verdiğim hanımla bir sene sonra ayrıldık. Ben yavaş yavaş anlıyordum: “Hemen karar ver, sonra bırak gitsin!” diyerek yaşanmıyor.

İşte böyle yavaş yavaş durulduğum dönemlerde Selim İleri’nin annesi için yazdığı kitabı gördüm ve okudum. Nasıl mutlu oldum anlatamam. Bitirebilmişim ama bu eksik bir mutluluktu çünkü annem artık hayatta değildi. Ve benim anneme Selim İleri’den bahsetme planım boşa gitmişti. Sonra, *Kar Yağıyor Hayatıma* isimli hatıralarını okudum. Hem de su gibi okudum. Artık Selim İleri okuyabiliyorum, diyebilirdim. Hemen romanlarına başladım.

Selim İleri’de geç kalmaya yakılan ağıtlar gibi bölümler vardır. Her şeye geç kalmak... Bende de aynı his var şimdi. Geç kalmış gibiyim. Belki o sebepten, belki de Selim İleri okumanın sırrını kavradığım için artık tadını çıkararak okuyorum. Selim İleri’nin hikâyelerinden nasıl tat alınır meselesini de bir başka yazıda yazayım istiyorum...

